

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. G.**

oskarżonego z art. 229 § 3 k.k.

na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2015 r.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi na
podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
Gorlicach.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie – w trybie art. 37 k.p.k. – sprawy A. G. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorlicach, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Uzasadniając tą inicjatywę Sąd Rejonowy podniósł, że oskarżony mieszka na terenie gminy G., to jest około 400 km. od siedziby sądu miejscowo właściwego. Z opinii sądowo-lekarskiej wynika, że jest on chory na nadciśnienie tętnicze II stopnia, chorobę niedokrwinną serca, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa z dyskopatią. Przeżył w 2007 r. zawał mięśnia sercowego, a także doznał urazu głowy z następowym krwiakiem przymózgowym. Z tego też powodu jest on – w opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej - wprawdzie zdolny do udziału w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia- Krzyków we Wrocławiu, ale tylko pod warunkiem, że będzie to jednorazowe przesłuchanie w

sprawie, a nie wielokrotne wyjazdy na rozprawy z odległego o około 400 km miejsca stałego zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Wnioskujący Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu stanął przed koniecznością rozpoznania sprawy A. G., któremu zarzucono popełnienie występkę z art. 229 § 3 k.k., a który ze względu na bezspornie zły stan zdrowia nie może się stawić na rozprawy w Sądzie właściwym, odległym od miejsca zamieszkania oskarżonego o ok. 400 km.

Trudno też oczekiwać, że obszerną pod względem materiału dowodowego sprawę uda się rozpoznać na jednym terminie rozprawy. Wobec tych trudności efektywne prowadzenie postępowania sądowego przeciwko oskarżonemu przed właściwym dla jej rozpoznania sądem nie jest – oceniając realnie - możliwe i przez to wydanie rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie uznać należy za poważnie zagrożone.

Stosownie do wyrażonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, zastosowanie art. 37 k.p.k. może być uzasadnione w sytuacji wystąpienia rzeczywistych i poważnych utrudnień w sprawnym i szybkim przeprowadzeniu postępowania sądowego, a taką przeszkodą może też być zły stan zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia mu podróż do siedziby właściwego sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 23; por. nadto postanowienie Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2005 r., IV KO 69/04, OSNwSK 2005, nr 1, poz. 84; z dnia 8 czerwca 2004 r., II KO 17/04, LEX nr 121656).

Opinia biegłego sądowego potwierdza nie tylko zły stan zdrowia oskarżonego (z powodu chorób na które on cierpi – opisanych powyżej), ale także

jednoznacznie wskazuje, że oskarżony jest zdolny do udziału w postępowaniu sądowym przed sądem właściwym, jednak tylko pod warunkiem, że będzie to jednorazowe przesłuchanie w sprawie, „nie zaś wielokrotne wyjazdy na toczące się rozprawy we Wrocławiu, który jest oddalony od miejsca zamieszkania o 398 km” (k. 96). Przy takiej treści opinii (i braku podstaw do jej podważenia) oczywiste się staje to, że przekazanie sprawy oskarżonego do rozpoznania sądowi właściwemu dla miejsca jego zamieszkania – w trybie art. 37 k.p.k., jest uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości. Tylko bowiem taka decyzja umożliwi szybkie i sprawne jej rozpoznanie.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji postanowienia.